

ZIJ DAED WAT ZIJ KON

DOOR
LISE ELPÉNOR.

NIJKERK G. F. CALLENBACH

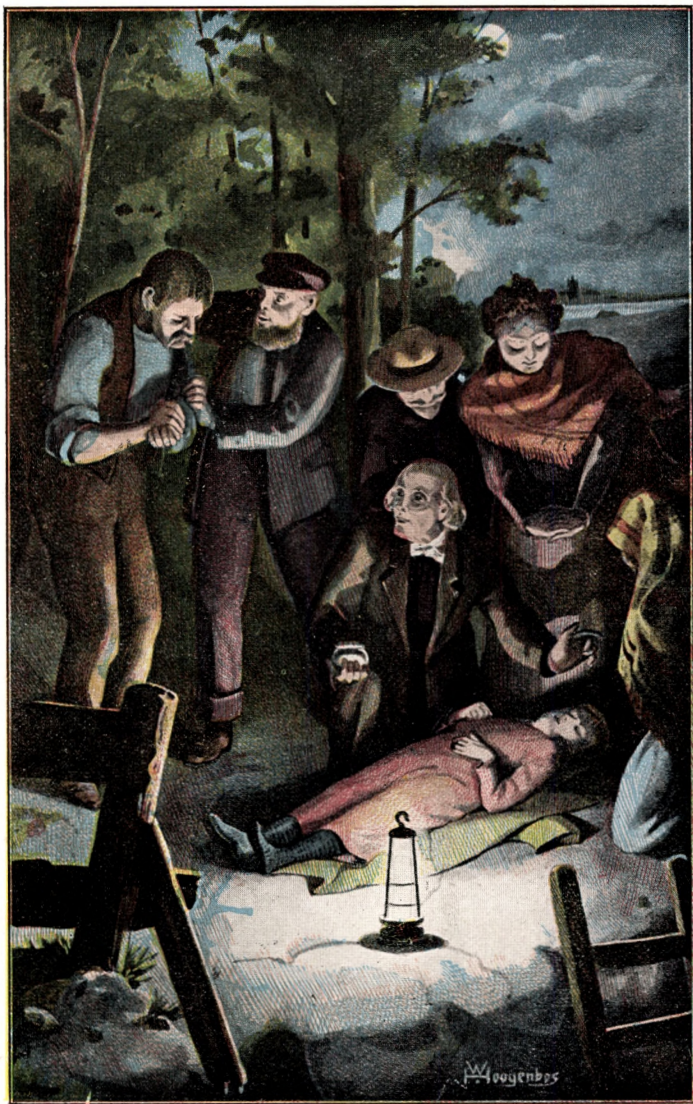
ZIJ DEED WAT ZIJ KON

DOOR

LINE ELPÉNOR

NIJKERK — G. F. CALLENBACH.

Het kleine kerkje op den heuvel stond in eene mooie omgeving, en men had er een heerlijk uitzicht.

Maar als dit gezegd was, dan bleef er ook niets anders over dat eenige aanspraak op schoonheid kon maken. Integendeel, zelden zag men een „*Huis van God*” met een slordiger en bouwvalliger voorkomen. In de groote kerkranken ontbraken talloze ruiten en de vogels konden rustig in en uit vliegen, wat zij bijzonder graag 's Zondags deden als er dienst in de kleine kerk was. Dan kwamen heele benden musschen binnen vliegen, luid tsjilpend en fladderend, zoodat de predikant maar met moeite kon spreken en de enkele toehoorders niets verstonden. Wat den toren van de kerk betrof, hij schudde juist als het hoofd van eene oude dame van 90 jaar en wanneer men bij buitengewone gelegenheden de klok eens wilde luiden — een klok wier geluid veel geleek op dat van de koeklokjes op de Zwitsersche bergen — dan vreesde men altijd dat het geheele gebouw zou instorten.

De predikant van het dorpje, waar deze arme kerk stond, ging onder dezen toestand zeer gebukt. Op een Zondag — den dag waarop onze geschiedenis begint — stond hij in de consistoriekamer en scheen op iemand of iets te wachten. Voor hem, op de ruwe withouten tafel, naast den grooten Bijbel, stonden op ééne lijn twaalf groene spaarpotten van grof aardewerk, de goedkoopste, die men krijgen kan. Men kon ze niet open maken en als zij vol waren moest men ze stuk slaan. 's Morgens aan het einde van den dienst had de predikant zijne gemeente nog eens ernstig de noodzakelijkheid van eene verbouwing der kerk voorgehouden. Hij had

met vuur en zeer schoon gesproken en had zijne gemeente den Psalm voorgelezen waarin Gods Huis wordt verheerlijkt. Welk een treurige tegenstelling vormde daarmede deze vervallen kerk. . . . En nu wachtte hij. „Ik hoop, dat zij mij begrepen hebben,” zeide hij, terwijl hij zijne toga aan een grooten, roestigen spijker achter de deur ophing. „Gerbert, de rijke molenaar, luisterde nog al aandachtig, geloof ik. Hij komt zeker en zal een van mijne spaarpotten voor zijne rekening nemen.”

Langzaam werd de bef losgemaakt en zorgvuldig tusschen de bladen van den grooten Bijbel gelegd — sedert 25 jaren deed de predikant dit iederen Zondag opnieuw. Niemand kwam.

Vijf en twintig jaar . . . . vijf en twintig lange jaren waren het geweest in het sombere Henegouwen; dikwijls was de predikant moe, overmoe geweest en het scheen hem alsof hij de harde, ruwe mijnwerkers uit zijne gemeente nog niet kende, hen nog niet begreep. Hij dacht altijd het beste van iedereen, de goede, eerwaardige grijsaard en zoo zijne haren geheel wit waren geworden, zijn hart was nog even jong gebleven.

Hij begon in de kleine consistoriekamer op en neer te loopen en stond toen stil voor het smalle venster waarvan de eenige versiering groote spinnewebben waren.

De Weduwe Hague neemt er zeker een. Als zij maar wat spoediger kwam; ik zal nog te laat voor de bibliotheek komen. Maar de Weduwe Hague kwam niet; zij niet en niemand. Zelfs de opzichter, Mr. Seune, was niet gekomen, en hij toch had den naam weldadig te zijn. De oude predikant wachtte nog een tien minuten; toen nam hij zijn hoed en zijn stok en met een zucht deed hij de deur open. Ver kwam hij echter niet, want voor hij de buitendeur bereikt had, zag hij in een hoek van het nauwe portaal een klein meisje staan. Zij was armoedig gekleed en had niets aantrekkelijks: groote grijze oogen en blond haar. Alleen als zij glimlachte werd het bleeke, smalle gezichtje opeens veranderd en straalde een wonderlijke glans uit de groote oogen.

Juist toen de predikant haar voorbij ging, keek zij hem met haar vreemden glimlach aan en terwijl zij haar handje uitstreckte, zeide zij:

„Zou ik misschien ook een spaarpot mogen hebben, Dominee?”

„Ook een spaarpot,” herhaalde de oude man langzaam, „je moet niet „ook” zeggen, kleine Marie, want niemand heeft er mij een gevraagd; gij zijt de eerste, zeker zal ik je er een geven, want je bent ook een van de kinderen aan wie ik gevraagd heb om geld te verzamelen voor onze groote plannen. Maar gij alleen, arm kind, zult toch geen kerk kunnen bouwen” en de predikant zuchtte diep.

„Ik zal doen wat ik kan, Dominee”, zeide Marie eenvoudig en haar glimlach deed den ouden dominee goed, het was als een zonnestraal op dezen donkeren dag. Eenige oogenblikken later was Marie thuis. „Thuis” was een klein hutje, zonder bovenverdieping, maar alles was er helder en vroolijk.

Marie's ouders waren arme menschen; vader moest dag aan dag hard werken in de donkere steenkolenmijn. En vader niet alleen, iederen morgen om zes uur volgde moeder hem en werkte bijna even hard daar beneden onder den grond. Er waren thuis zoovele kleine mondjes te vullen en zij waren maar zelden verzadigd.

Marietje wist heel goed, dat hare ouders niets, zelfs geen stuiver konden missen om de kerk te verbouwen.

De Jalleurs zaten allen om de tafel en Marie brokkelde kleine stukjes bruin brood in de dunne haversoep die voor haar stond. Zij zeide niets maar de groote, grijze oogen dwaalden ver weg en haar hoofdje begon te gloeien terwijl zij haar plannen maakte. Zij dacht aan degenen, die zij met haar spaarpot wilde bezoeken en wat zij zeggen zou als ten minste hare ouders het goed vonden dat zij voor de kleine kerk ging vragen.

Zij keek op. Vader zag haar aan en knikte haar toe. Moeder zag niets; zij was druk bezig het jongste kind te voeren en Marie zag hoe een groot gedeelte van moeders soep in het steeds opnieuw geopende mondje van den kleinen jongen verdween. „Maar Moeder,” riep zij uit, „U geeft al uw

soep weg en U heeft zeker nog honger; als ik maar wat voor hem had overgelaten, maar ik heb alles opgegeten."

Moeder glimlachte; het was dezelfde vreemde glimlach, die Marie's gezichtje soms verhelderde, maar moeders glimlach sprak van moeite en verdriet, en steeds ging zij voort met het kleine, nooit verzadigde mondje naast zich te vullen.

„Laten wij nu God danken," zeide Jalleur; allen stonden op; ouders en kinderen vouwden de handen en baden. „Ik geloof dat mijn dochtertje iets aan haar ouden vader te vertellen heeft," zeide een oogenblik later Jalleur. „Laat ons eens hooren wat het is, kleintje, het is zeker iets zeer gewichtigs!"

„Vader!" riep het kind uit, „U was in de kerk van morgen, nietwaar?"

„Ja, zeker was ik er . . . en nu geloof ik, dat ik wel raden kan wat je zoo bezighoudt: wij moeten een nieuwe kerk bouwen! Lieve kind, God weet hoe graag ik ook zou willen deelnemen aan het zoo noodige werk, niemand wenscht het meer dan ik, dat durf ik wel zeggen, maar ik kan niet geven, geen cent zelfs, zoolang Moeder honger moet lijden om de kleintjes te kunnen verzadigen."

Zijn vroolijk gezicht zag er nu zoo treurig uit en hij zuchtte diep.

„Maar Vader, lieve Vader, dat weet ik wel en U begrijpt toch wel, dat ik U geen geld wil vragen, in het geheel niet; maar misschien vinden Moeder en U het goed, dat ik bij eenige menschen in het dorp ga. De dominee gaf mij een spaarpot en in hoop dat men mij wat geven zal; ik wil doen wat ik kan om wat geld bijeen te krijgen."

Jalleur was een van die verstandige mannen, die geen toestemming geven zonder eerst hunne vrouw eens geraadpleegd te hebben; maar moeder had het gesprek aangehoord en gaf een toestemmend knikje.

„Ik vind het heel goed, Marie" zeide de Vader „maar je moet mij beloven 's avonds vroeg thuis te komen, want Moeder zou zich te veel vermoeien met de kleintjes als haar

rechterhand haar ontbrak, dat begrijpt ge toch. Van middag en morgen middag kan je van 5 uur tot 7 uur gaan collecteeren, maar dan moet het ook uit zijn. Ik kan daarop vertrouwen, nietwaar Marie?"

„Ja Vader,” antwoordde Marie overgelukkig, en zoo scheen alles in orde te zijn.

Maar helaas, het ging niet zoo gemakkelijk als kleine Marie wel gedacht had.

Hoewel het brandend heet was, ging zij denzelfden middag, den kleinen, groenen spaarpot in de hand houdend, aan alle huizen om eene kleine bijdrage voor de nieuwe kerk vragen.

Maar niemand gaf haar iets.

„Die oude kerk is goed genoeg voor de weinige menschen, die er heen gaan,” zeide men.

Ja, zelfs de rijke molenaar Gerbert, op wien Marie zoo vast vertrouwd had, zeide neen.

Hij zat op de steenen bank voor zijn huis en keek met een vergenoegd gezicht naar het schoone landschap voor zich. Uit zijne wit steenen pijp stegen donkergrijze rookwolkjes omhoog.

Kleine Marie voelde zich wel wat verlegen maar toch dacht zij, dat zij wel met hare vraag voor den dag kon komen. Zij naderde den molenaar met een beleefden groet.

Deze keek om: „Wel kind, wat kom je hier doen?"

„Voor de kerk collecteeren, mijnheer.”

„Voor de kerk collecteeren! wel heb ik van mijn leven, een klein ding als jij voor de kerk collecteeren! Weet je wel dat je niet grooter bent dan een van mijn laarzen? Hoor eens: als ik eens geld te veel heb en dat geven wil om een nieuwe kerk te laten bouwen dan geef ik het aan den dominee zelf en niet aan een ander, begrepen?" en de molenaar begon hard te lachen. Hij had niet op onvriendelijken toon gesproken, maar zijne stem was ruw en daar Marie een verlegen klein meisje was, durfde zij niets meer te zeggen. Zij was alleen maar wat bleeker geworden; zij groette weer even beleefd als toen ze kwam en ging langzaam, zonder een enkel woord meer te zeggen, verder.

De molenaar, steeds zijne pijp in den mond houdend, keek haar na: „Ik had haar misschien maar wat moeten geven,” zeide hij tot zich zelf; „zij ziet er uit om medelijden mede te hebben, die kleine Jalleur; ik durf wedden, dat zij in lang niet genoeg gegeten heeft.”

Maar toen zijn kleine, dikke, roodwangige jongen op hem toekwam luid schreeuwende: „Vader, zag je mij niet aankomen?” toen vergat de molenaar spoedig het bleeke meisje en speelde vroolijk met zijn zoon en erfgenaam.

Marie's laatste gang voor dien dag was naar den molen geweest, want de zon stond al laag aan den hemel en zij wilde Vader gehoorzaam zijn. Als men haar toch maar iets had gegeven, maar één stuivertje, wat zou zij gelukkig geweest zijn, het arme kind.

Maar kleine Marie was een dapper klein ding en zij wilde den moed niet verliezen.

„Als ik alles doe, wat ik kan,” zeide zij zachtjes, terwijl zij de deur van het hutje opende, „dan zal onze lieve Heer mij zeker helpen, dat weet ik zeker. Ik zal het Hem vragen.”

Denzelfden avond, voordat zij op de oude stroomatras ging slapen, knielde het arme kind naast de oude gebroken bank, die haar tot stoel diende. Hare handjes waren gevouwen en eenvoudig maar met vast vertrouwen zeide zij: „Gij, lieve Heer, die zoo rijk zijt, ach geef mij toch wat geld voor dat kleine kerkje, doe het, lieve Heer,” en vijf minuten later sliep zij rustig. Zij hoorde niets, zij stond niet op den gewonen tijd op, om Moeder te helpen met het aankleeden van de kleintjes.

Die arme Moeder, zij kon het haast niet alleen af, want Charlotte en de tweelingen, allen huilden en schreeuwden door elkander.

Moeder wilde juist Marietje roepen, toen zij zich het vermoede, bleeke gezichtje van den vorigen avond herinnerde. „Neen,” zeide zij, „ditmaal zal mijne dappere Marie eens uitslapen.” En juist toen had Marietje een heerlijken droom:

Niet ver van den molen van Mr. Gerbert was een heuvel en daarop stond de nieuwe kerk. Marie kon er niet genoeg

naar kijken, er waren groote, hooge ramen in en een sierlijke, hooge toren wees naar boven, en juist op dat oogenblik luidden de klokken o, zoo mooi!

Maar het allermooiste was eene blinkende witte gestalte die voor de deur stond. Dat was zeker een engel. Marietje zag naar die heerlijke verschijning op en toen hoorde zij eene zachte stem, die tot haar zeide:

„Kleine Marie, gij hebt deze kerk gebouwd.”

Welk een geluk, welk een vreugde voelde toen het kind. Zij glimlachte in haar slaap en juist op dat oogenblik zag hare moeder haar aan.

„Ik ben blij, dat ik haar liet doorslapen,” zeide zij tot zich zelve, terwijl zij haar best deed de kleintjes stil te houden.

Toen Marietje den volgenden middag met nieuwen moed op weg ging om het zoo gewenschte geld te verzamelen, was het weder geheel veranderd.

Het begon te onweeren en nu en dan schoot een bliksemstraal door de lucht, maar het kleine meisje ging dapper van deur tot deur: de engel in haar droom had toch zeker de waarheid gesproken. En toch, het schijnt onbegrijpelijk, niemand gaf haar iets.

Als zij er vroolijk had uitgezien, als haar glimlach de groote oogen had doen stralen dan zouden de menschen zich misschien hebben laten overhalen om iets te geven, maar Marie glimlachte niet, haar mondje beefde en de groote grijze oogen kregen langzamerhand eene uitdrukking van moedeloosheid, terwijl zij smeekte om een stuiver, één enkelen maar.

Alle menschen zeiden: „neen,” zelfs de opzichter der mijnen.

Eene enkele hoop bleef haar over: mevrouw Hague, de rijke weduwe. Deze woonde echter buiten het dorp dicht bij de oude verlaten mijnen, en Marie had moeder beloofd op tijd thuis te komen.

„Als ik den weg neem, die langs den ouden put leidt, dan zal ik er nog wel komen,” zeide zij. En hoewel op hetzelfde

oogenblik een geweldige donderslag over het dorp ratelde en rolde, toch stond zij geen oogenblik stil en sloeg vlug den nieuwen weg in. Zij liep zoo gauw zij maar kon, niet denkend aan moeheid. Eindelijk herkende zij in de verte het aardige witte huisje met de groene blinden waar mevrouw Hague woonde.

Marie kende de oude dame en wist hoe goed zij was. Toen de tweelingen geboren waren, was mevrouw Hague bij het doopfeest geweest en 's avonds toen moeder het kussen in de wieg wilde goed leggen, vond zij een brief er onder liggen. Uit dezen brief was een bankbillet te voorschijn gekomen van zoo groote waarde, dat vrouw Jalleur weken lang geen zorgen had gekend.

Nu ging de arme mijnwerkersvrouw weer onder allerlei zorgen gebukt; doch zij klaagde nooit en de kleine Marie was even flink en moedig als hare ouders.

Het begon hard te regenen; er vielen dikke, zware droppels die alles bespatten toen Marie den blinkenden koperen klopper op de deur liet vallen. Een net dienstmeisje kwam dadelijk naar voren en liet de kleine bezoekerster bij hare meesteres binnen.

Mevrouw Hague was eene lange dame van 40 à 50 jaar. Zij had eene grof, donkerrood gezicht en geheel in tegenstelling hiermede een schrille, hooge stem, die aan een kinderstem deed denken.

„Wel Marie, wat komt ge hier doen?” vroeg deze eigenaardige stem.

Het kind vatte moed en terwijl nieuwe hoop in haar stem trilde, vertelde zij het doel van haar bezoek maar zelfs mevrouw Hague schudde het hoofd en hoewel op vriendelijken toon, zeide zij:

„Ik dank je, dat je er mij aan herinnert, kleintje, je bent een goed kind; tot mijn spijt heb ik op het oogenblik niet genoeg geld bij mij, maar als ik Zondag den dominee zie dan hoop ik hem een gift voor de nieuwe kerk te overhandigen. En nu maar gauw naar huis, kind, het regent heel hard, het lijkt wel een zondvloed en je hebt wel een half

uur noodig om thuis te komen. Maar wacht eens even, Marietje, ik moet je toch iets voor je moeite geven. Kijk, hier zijn drie stuivers voor je om lekkers te koopen. Neen, je moet mij niet zoo bedanken, zij zijn voor jou om mede te doen wat ge wilt. Arm kind, wat zie je er moe uit, ga maar gauw naar huis en groet je ouders van mij."

Stroomen regen vielen uit de lucht maar Marietje merkte het niet.

Drie stuivers! Drie stuivers en voor haar alleen! Nog één keer in haar leven had zij ook zooveel bezeten. Het was op den dag van het examen geweest; toen zij zonder eene enkele fout al de tafels van vermenigvuldiging had opgezegd; zij was de eenige van de geheele klasse, die dat had kunnen doen.

Zij herinnerde zich nog hoe tevreden de oude dominee er had uitgezien, hoe hij haar wang had gestreeld en op haar schrift drie nieuwe stuivertjes had neergelegd.

Wat was Marie gelukkig geweest! Zij had haar schat heel lang bewaard, misschien wel zes maanden lang, misschien ook nog wel langer en zij had hem zoo graag voor altijd willen bewaren, maar eens op een avond, toen zij reeds in haar bed lag, had zij gehoord hoe moeder weende.

„Ik weet wel waarom Moeder huilt," had zij tot zich zelve gezegd: „het is omdat er geen brood meer in de kast is, geen kruimeltje meer en morgen zal er ook niets zijn; Moeder koopt nooit zonder te kunnen betalen; als men het laat opschrijven zonder zeker te zijn het later te kunnen betalen, is het stelen, had moeder eens tot de buurvrouw gezegd. Arme, arme Moeder!"

En Marietje was zachtjes uit haar bed gekomen, hoewel het erg koud was. Vrouw Jalleur had niets gehoord, de kleine bloote voetjes maakten geen leven. Marie was op een stoel geklommen en had haar schat uit de grijs kartonnen doos genomen waarin de drie stuivertjes lagen, elk afzonderlijk in een papiertje gewikkeld. Zoo zacht mogelijk achter Moeders stoel sluipende had zij het geld in Moeders schoot laten glijden.

Toen had Vrouw Jalleur haar gezien, had haar dochttertje op schoot genomen en haar in hare armen gedrukt, terwijl tranen uit hare oogen op Marietjes gezichtje vielen.

Dit was al lang geleden, maar toch scheen het Marie toe of het gisteren was gebeurd.

En nu, vandaag deze nieuwe schat! Zij was bij het kleine winkeltje gekomen waar het lekkers lag uitgestald.

Die borstplaatjes, wat zagen zij er heerlijk uit, er waren twee soorten, roode en gele. Welke zouden het zoetst zijn? Het arme kleine meisje, dat haar geheele leven gewenscht had borstplaat te krijgen en ze nog nooit had geproefd, watertandde, als zij maar het recht had, als zij maar vrij was naar binnen te gaan en te koopen.

Neen, deze groote verzoeking moest overwonnen worden.

De oude Lize, de winkelierster, had het kind zien staan voor het winkelraam. Zij had ook de groote oogen zoo vol van verlangen gezien, ook gezien hoe ineens kleine Marie zich had omgekeerd, iets uit haar zak had genomen en het langzaam in een groen spaarpotje had laten glijden.

Toen was de kleine gedaante, hard loopende, in den regen verdwenen.

Meer dan een uur was verstreken, toen Jalleur druipnat thuis kwam. Gewoonlijk bij zulk weder stond zijn oudste dochttertje hem al op te wachten met droge kleeren en trachtte hem allerlei kleine diensten te bewijzen. Maar vandaag was zij er niet.

„Is Marie nog niet thuis?” vroeg hij verwonderd.

„Neen, nog niet,” antwoordde de moeder terwijl zij bezorgd naar buiten keek. „Zij wilde het laatst bij mevrouw Hague gaan. Waarom zou zij toch zoo laat komen?”

Jalleur antwoordde niet, hij bukte zich en deed zijne groote grove mijnwerkersschoenen, die hij juist had uitgetrokken, weder aan. Toen nam hij zijn lampje, want het begon al donker te worden.

„Wees maar niet bezorgd,” zeide hij tot zijne vrouw „ik

zal haar tegemoet gaan" maar zijne stem beefde en een zeker gevoel van angst was over hem gekomen.

Zonder stil te staan, zonder rusten liep hij, neen, rende hij den geheelen weg af tot aan het huis van mevrouw Hague.

De oude dame zat aan tafel en scheen zeer verwonderd over dit onverwachte bezoek.

„Ja zeker," antwoordde zij op de angstige vraag van den mijnwerker, „zeker, Marietje is hier geweest, nu zoo wat twee uur geleden. Is zij nog niet thuis? Hoe is het mogelijk? O! het zal zijn omdat ik haar drie stuivers heb gegeven om lekkers te koopen! Zij zit er zeker van te genieten bij de oude Lize en wacht tot dit vreeselijke weer wat bedaard is. Zeg eens, Jalleur, hebt gij ooit zulk een onweder bijgewoond? Ik kan mij niet herinneren sinds lange jaren zoo iets gezien te hebben. Wat denkt gij er van?" . . .

De oude dame zou gaarne nog lang doorgesproken hebben. Zij luisterde steeds met voorliefde naar hare schrille stem, maar Jalleur had alleen de eerste woorden gehoord. Hij liep nog eens den anderen weg af, die langs het kleine winkeltje leidde. Daar gekomen klopte hij verscheidene malen op de deur.

„Lize, Lize! doe eens open! Is onze Marie hier bij u?"

En toen de oude vrouw niet scheen te begrijpen en het hoofd schudde verhaalde hij met telkens afgebroken stem: „een klein, mager meisje, met geel blond haar. Zij moest borstplaat koopen. Zij had het geld daarvoor gekregen. Zeg toch, hebt gij haar niet gezien?" Hier maakte Lize een teeken van toestemming.

„Ja? gij hebt haar gezien! God zij dank! en waar is zij nu?"

„Waar zij is? dat weet ik niet," antwoordde de oude Lize „maar ik heb haar gezien. Zij is niet mooi, zij heeft groote, grijze oogen, die van honger spreken. Zij stond buiten voor het raam, het regende hard en zij keek naar het snoepgoed. Ik had haar wat moeten geven of haar ten minste binnen laten komen. Hoe jammer dat ik het niet deed. Is zij uw dochtertje, dit arme kind?!"

„Welken kant is zij uitgegaan?" vroeg de vader. Hij haalde

met moeite adem, was doodsbleek geworden en had zijn mijnwerkerslampje aan de waskaars der oude vrouw aangestoken.

Zij strekte haar hand uit:

„Dien kant, den weg langs de oude putten.”

De vader had den aangewezen weg al ingeslagen, zijne lamp hield hij heel laag om zorgvuldig den weg na te zien en hopende voetstappen van zijn kind te ontdekken.

Hij liep nu langzaam, heel langzaam, en nu en dan kreunde hij als van pijn.

Hij kwam aan een plek waar de regen den grond geheel doorweekt had, en daardoor was een gedeelte van den weg in de oude verlaten mijn geheel doorweekt.

Daar zag hij diep in den modder en vol water een klein schoentje. Verdere voetstappen waren er niet, zij waren in de gapende, donkere opening van den verlaten put verdwenen.

Louis Jalleur kon zich later nooit herinneren hoe hij dien avond was thuis gekomen. Hij wist ook niet meer dat hij en zijne vrouw in hun angst de bureu te hulp hadden geroepen. Allen waren gekomen, zelfs de rijke molenaar, zelfs de opzichter.

De Jalleur's waren arme menschen maar zij waren geacht en bemind en in deze vreeselijke dagen werd hun dit bewezen.

Heel voorzichtig was men er in geslaagd in den put neer te dalen en daar lag het kleine meisje.

Haar vader had haar teeder tegen zich aan gedrukt in zijne armen naar boven gedragen. De regen was opgehouden; de heldere maan scheen in den koelen, stillen nacht. Zij bescheen ook de kleine, onbeweeglijke gestalte die aan de voeten van dezen ruwen mijnwerker lag; allen zagen zonder een woord te zeggen en diep bewogen het kindergezichtje aan.

Voor het eerst was zij mooi, de kleine Marie Jalleur. Haar zachte glimlach deed denken aan den Engel in haar laatsten droom, den droom, dien zij zoo vroolijk aan haar vader verteld had, vandaag nog. Was het werkelijk vandaag geweest?

Jalleur bukte zich. Hij trachtte zijn snikken te onderdrukken.

Toen zag hij, hoe de kleine gevouwen handjes een groenen spaarpot omkneld hielden. Hij uitte een kreet van smart en zou gevallen zijn, als niet een sterke arm hem had omvat. Het was dien van den ouden predikant, wien de tijding van het droevig ongeluk ook was gezonden.

Na eenige hartelijke woorden knielde de grijsaard en maakte zachtjes den spaarpot uit de kleine, stijve vingertjes los.

„Arm kleintje,” zeide hij bewogen, „zij heeft tot aan het einde van haar leven voor de kerk ingezameld.”

Mevrouw Hague stond achter den predikant en kwam weenend naar voren.

„Ach Dominee,” zeide zij, „ik geloof dat het kind niets dan verdriet van hare collecte heeft gehad. Niemand had haar iets gegeven. Ik zelve heb hare laatste bede geweigerd,” en de oude dame bedekte haar gelaat met beide handen.

„Zij alleen heeft gegeven,” ging zij voort, „gegeven alles wat zij bezat!”

„Ja, alles wat zij had gekregen om lekkers te koopen,” zeide de oude Lize. „Hoe verlangend keek zij naar de roode en gele borstplaat in mijn winkelraam. Waarom heb ik er haar niet een of twee gegeven? Ik zal het mijzelf nooit vergeven.”

Alle oogen waren op den predikant gevestigd, hij had een steen van den weg opgenomen en langzaam als met eerbied gaf hij eenige slagen op den spaarpot.

Het aardewerk viel in stukken en in de hand van den ouden dominee lagen drie stuivertjes.

Toen kwam de molenaar Gerbert naar voren. Met ontbloot hoofd stond hij eenige oogenblikken voor het kind, zijn gezicht was geheel veranderd. Toen knielde hij neer en nam de kleine, koude handjes in zijne groote, ruwe handen.

„Kind,” zeide hij, „gij hebt alles, alles wat gij bezat tot zelfs uw leven gegeven voor de kerk, die gij zoo wenschet te zien, en wij, die zoo hard, zoo zelfzuchtig zijn geweest, zouden wij uw voorbeeld niet volgen en iets van onzen overvloed geven?”

En zij hebben allen gegeven.

Op den heuvel, waar Marie hare kerk in den droom had gezien, staat de nieuwe kerk, tot Gods eer, met een spitsen toren, die naar boven wijst. De zon schijnt door de hooge, gekleurde vensters terwijl de klokken vroolijk luiden en de gemeente oproepen.

Zij komen nu allen en de kerk vult zich, zooals nooit te voren. Hoe gelukkig is de oude predikant! Met een blik vol liefde ziet hij zijne toehoorders aan, vooral als hij den zegen uitspreekt.

Nu komen zij allen naar buiten, allen, die wij gekend hebben zijn daar — de opzichter, de molenaar en zijn zoon, mevrouw Hague, de rijke weduwe, de oude Lize en de Jalleurs allen, vader, moeder en kinderen.

Hun weg leidt hen langs de plaats waar eens de oude kerk stond en daar op het kerkhof, omgeven door bloemen en groen staat een klein, zwart kruis. Een zonnestraal beschijnt het juist en onder den naam van hun kind, dat nu in den hemel is, lezen de ouders in gouden letters deze woorden van onzen Heiland:

„Zij heeft gedaan, hetgeen zij kon.”

Markus 14 : 8.

„Wat zou het heerlijk zijn, als ons zusje Marie ook bij ons was,” zeide een van de kleine meisjes. „Zij zou zoo blij zijn de mooie, nieuwe kerk te zien, nietwaar Moeder?”

„Ja, kind, maar zij ziet de kerk van uit den hemel,” antwoordt de moeder, terwijl zij het handje, dat haar vasthoudt, inniger drukt. En haar blik gaat naar de blauwe lucht. Daar boven, zij weet het, wacht haar een eeuwig wederzien.